

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Ghenadie Nicolaev și Petru Moraru,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2015, în cauza penală în privința lui

***Pîrvu Ion Chiril**, născut la 12 septembrie 1974, originar și domiciliat în s. Cruglic, r-nul Criuleni;*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 25.08.2014 – 23.10.2014 (prima instanță)

2. 17.11.2014 – 06.02.2015 (instanța de apel)

3. 28.04.2015 – 27.05.2015 (instanța de recurs ordinar)

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 23 octombrie 2014 ***Pîrvu Ion Chiril*** a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 155 Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 (doi) ani.

2.1. De către organul de urmărire penală, lui Pîrvu Ion i s-a înaintat învinuirea pentru faptul că, la 25 iunie 2014, în jurul orei 18⁰⁰, inculpatul Pîrvu Ion, aflîndu-se în gospodăria mamei sale, Pîrvu Nina, din s. Cruglic, r-nul Criuleni, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, în urma unui conflict iscat mai anterior cu fratele său, Pîrvu Andrei, avînd scopul de a-l lipsi de viață, a luat un borcan cu benzină, a intrat în odaia unde se afla Pîrvu Andrei și l-a stropit cu

benzină, totodată amenințându-l că îi taie gâtul și îi dă foc, după care, avînd în mîna un cuțit și o brichetă, cu scopul de a-și realiza intenția de omor, s-a îndreptat spre Pîrvu Andrei, însă din motive independente de voința sa nu și-a putut duce intenția pînă la capăt, deoarece a fost bruscat de către Pîrvu Andrei, astfel ultimul a reușit să fugă. În acest mod, inculpatul Pîrvu Ion a comis infracțiunea prevăzută la art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, adică tentativă de omor asupra unei persoane.

2.2. Pentru a pronunța sentința de condamnare, instanța de fond a constatat că, pînă la începutul lunii iulie 2014, inculpatul Pîrvu Ion, împreună cu soția sa, Pîrvu Maria, doi copii minori ai lor – fiul Ion, de 13 ani și fiul Marcel de 10 ani și partea vătămată Pîrvu Andrei, dar și mama lor – Pîrvu Nina, au locuit împreună în casa ultimei din s. Cruglic, r-nul Criuleni.

La 25 iunie 2014, în jurul orei 18⁰⁰, inculpatul Pîrvu Ion, aflîndu-se în gospodăria mamei sale, Pîrvu Nina, din s. Cruglic, r-nul Criuleni, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, în urma unui conflict iscat mai anterior, apărut pe fondalul acceptării succesiunii bunurilor mamei lor după decesul ei, a luat un borcan de un litru din sticlă cu benzină, a intrat în odaia în care se afla fratele său, Pîrvu Andrei, și stropindu-i ultimului maioul și pantalonii cu benzină, l-a amenințat că-l va omorî, dîndu-i foc, însă ultimul l-a împins pe inculpat cu mîinile în piept, a ieșit din casă afară, îndreptîndu-se spre cîmp pentru a-și aduce calul de la păscut, iar pe drum a întîlnit-o pe mama sa, Pîrvu Nina, căreia i-a povestit cele întîmplate, ultima alertînd poliția despre cazul dat.

3. Sentința nominalizată a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Pîrvu Ion să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, iar în baza acestui articol să-i fie stabilită o pedeapsă pe un termen de 11 ani și 3 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În susținerea apelului declarat, se invocă faptul că instanța de fond nu a luat în considerație faptul că inculpatul, în scopul asigurării executării intenției sale de a-l lipsi de viață pe Pîrvu Andrei, avea asupra sa și un cuțit care îl ținea în mîna stîngă.

La fel, din comportamentul agresiv a lui Pîrvu Ion, dar și din declarațiile martorilor rezultă că acesta oricum va face ceea ce și-a pus în plan, circumstanțe care dovedesc repetat intenția inculpatului de a-l lipsi de viață pe fratele său.

Totodată, apelantul a subliniat că partea vătămată intenționat și-a schimbat declarațiile date la urmărirea penală, cu scopul de a-i ușura situația fratelui său, iar instanța de fond neîntemeiat a respins demersul acuzării prin care se solicita a da citire declarațiilor depuse de către Pîrvu Andrei la faza urmăririi penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2015 apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

5. Pentru a motiva decizia adoptată, instanța de apel a menționat faptul că, instanța de fond just a ajuns la concluzia de a încadra juridic acțiunile inculpatului în baza art. 155 Cod penal, adică amenințarea cu omor. Or, reieșind din circumstanțele de fapt reținute pe cauză s-a constatat cu certitudine, că inculpatul, prin acțiuni agresive, de influență psihică, i-a stropit cu benzină maioul și pantalonii lui Pîrvu Andrei, astfel insuflîndu-i părții vătămate temerea de a fi lipsit

de viață. Aceste acțiuni sunt de natură să alarmeze partea vătămată, astfel încât amenințarea să fie percepută ca reală, prezentând suficiente temeiuri că se va realiza în viitorul apropiat.

A fost evidențiat faptul că inculpatul nu a întreprins acțiuni materiale concrete, cum ar fi de exemplu aprinderea chibritului, lovirea sau urmărirea părții vătămate după ce aceasta a fugit din casă, acțiunile lui reducându-se doar la amenințări cu omor din motivul relațiilor familiare reciproc ostile survenite la acel moment.

La cele conchise, instanța de apel a susținut că, sub aspectul laturii subiective, ca element constitutiv al componenței de infracțiuni, la speța dedusă judecării se atestă intenția directă de a amenința cu omor partea vătămată, și nu de a o lipsi de viață, precum susține apelantul.

Referitor la categoria și mărimea pedepsei stabilite inculpatului, instanța de apel a constatat că această este una echitabilă, stabilită în limite legale, iar dispunerea executării pedepsei în condiții non-privative de liberate vor fi suficiente pentru corectarea și reeducarea inculpatului.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, care invocând temeii pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor înaintate, recurentul a indicat că instanțele de fond au dat o apreciere eronată probelor acumulate și administrate pe cauză de către partea acuzării, care dovedesc incontestabil intenția determinată a inculpatului de a-l lipsi de viață pe Pîrvu Andrei, intenție care nu a fost dusă pînă la capăt din motive independente de voința primului.

Totodată, au lăsată fără apreciere obiectivă asemenea probe precum: deținerea asupra inculpatului a unui cuțit, pe care acesta îl ținea în mîna stîngă; declarațiile martorilor care au susținut că inculpatul spunea că oricum va duce pînă la capăt ceea ce și-a pus în plan; declarațiile părții vătămate care a relatat detaliat circumstanțele de fapt care indică asupra faptului că Pîrvu Ion intenționa să-l lipsească de viață, aceste declarații fiind de asemenea susținute și în instanța de apel.

Consideră recurentul că, în această ordine de idei, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror, fără a motiva neîncadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În corespundere cu prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, este stipulat că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Reieșind din textul recursului declarat, instanța de recurs constată că alegațiile recurentului sunt orientate spre dezacordul încadrării juridice reținute de către ambele instanțe, potrivit căreia fapta inculpatului a fost calificată în baza art. 155 Cod penal – amenințarea cu omor, pe când probele administrate la dosar dovedesc prezența elementelor constitutive ale art. 27, 145 alin. (1) Cod penal – tentativă de omor asupra unei persoane.

Din analiza minuțioasă a deciziei instanței de apel, Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței unei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

În susținere celor statuate mai sus, Colegiul penal menționează că, deși recurentul critică în recursul declarat încadrarea juridică greșită a faptei inculpatului pentru care acesta a fost condamnat de ambele instanțe, și anume art. 155 Cod penal și argumentează reîncadrarea juridică a faptei în baza art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, totuși la delimitarea celor două componente aparent omogene trebuie luate în calcul elementul subiectiv al componentei infracțiunii și toate circumstanțele de fapt ale cauzei (modalitatea consumării infracțiunii, comportamentul post-infracțional al inculpatului etc.).

Imperativele sus enunțate necesită în mod obligatoriu a fi examinate în ansamblu, în vederea aflării adevărului, și nu în ultimul rând – încadrării juridice corecte a faptei consumate.

Așadar, pe acest segment de idei, instanța de recurs conchide ca fiind juste și corecte concluziile instanței de apel referitor la acțiunile concrete întreprinse de inculpat, care în mod elocvent exclud intenția acestuia de a comite un omor.

În acest sens, este absolut necesar de a reține faptul că inculpatul nu a întreprins acțiuni materiale concrete direcționate spre intenția de a lipsi de viață partea vătămată, precum ar fi: aprinderea chibritului, creare de impedimente în vederea evadării din casă a părții vătămate sau urmărirea acesteia după ce a fugit din casă.

Așadar, din cele expuse mai sus, deducem că inculpatul avea posibilitatea reală de a-și realiza amenințarea cu omor și putea săvârși acțiuni concrete în direcția dorită (acțiunile enumerate mai sus), însă, lipsa acestora denotă faptul că intenția acestuia se limita doar la amenințarea cu omor.

Mai mult de atât, stropirea părții vătămate cu benzină constituie acel semn obligatoriu al laturii obiective a amenințării cu omor, care are scopul de crea existența pericolului real de a fi realizată amenințarea cu omor, iar pentru a determina existența unui asemenea pericol este necesar ca amenințarea să-i provoace victimei temere, neliniște sau panică.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că decizia instanței de apel este argumentată pe deplin, cu reținerea tuturor circumstanțelor de fapt incidente cauzei penale și determinarea corectă a intenției inculpatului, care a contribuit la încadrarea juridică corectă și legală a faptei comise de către inculpat.

În această ordine de idei, instanța de recurs concluzionează că temeiul pentru recurs invocat de către recurent nu și-a găsit confirmare, pentru care motiv se impune a declara inadmisibil recursul aflat pe rol.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2015, în cauza penală în privința lui *Pîrvu Ion Chiril*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 iunie 2015.

Președinte

Judecător

Judecător

Pentru Ursache

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru